

Chương 370: Cliffman Và Quyết Tâm Của Liana

(Số từ: 3805)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

22:17 PM 24/04/2023

—Sau tang lễ.

Nữ công tước đang trò chuyện với họ hàng, và chúng tôi đã đưa Liana đến khu nhà phụ, sợ rằng cô ấy có thể bị cảm lạnh, và cho cô ấy tắm trong nước ấm.

Chúng tôi không nói một lời nào. Chúng tôi không thể tìm ra những gì để nói.

Thảo luận về lý do tại sao Ma Vương đã làm một điều như vậy không phải là điều chúng tôi có thể chia sẻ ở đây.

Biết được sự thật, tôi như trút được gánh nặng.

Các lực lượng cách mạng đã không biến mất.

Họ đã rơi vào tay Owen, và gã đó là một mối đe dọa.

Tình cảnh vô lý của lực lượng cách mạng bị bóc lột đang ở ngay trước mắt chúng tôi.

Các lực lượng tìm cách thay đổi Đế chế đã bị Đế chế hấp thụ. Điều này thậm chí còn công bằng?

Tình hình thật tồi tệ, nhưng tôi không thể không đồng ý rằng Bertus đã sử dụng cái đầu của mình quá giỏi.

Nếu các lực lượng cách mạng được quản lý sai thời điểm, kết quả tồi tệ nhất sẽ xảy ra, toàn bộ Đế chế rơi vào hỗn loạn khi những người cách mạng điên cuồng trả thù việc loại bỏ các nhà lãnh đạo của họ.

Bertus đã vạch ra một kế hoạch tàn sát các thủ lĩnh của lực lượng cách mạng, nguy trang thành một cuộc tấn công của quỷ.

Và anh ta đã sắp xếp để Owen trở thành thủ lĩnh tiếp theo của quân cách mạng, trong trường hợp họ rơi vào hỗn loạn.

Owen sẽ xoay chuyển tình thế, làm như thể chúng tôi đã sử dụng vũ lực do những vấn đề phát sinh trên bàn đàm phán. Điều này sẽ dập tắt mọi xung đột nội bộ.

Về lâu dài sẽ làm suy yếu dần, tiêu diệt lực lượng cách mạng, hoặc kích động đấu đá nội bộ làm tan rã lực lượng cách mạng. Ông ấy sẽ xử lý mọi thứ theo sở thích của mình.

Tóm lại, chúng đã được khai thác một cách hoàn hảo.

Tôi nghi ngờ có thể có một cách tốt hơn để hạ bệ các lực lượng cách mạng mà không bị gián đoạn lớn.

Không chỉ mình tôi có thể lợi dụng thế lực quý. Để chế, nơi giam giữ các tù nhân quý, cũng có thể dàn dựng các sự cố, ngụy trang thành các hành động của quý.

Bertus đã được truyền cảm hứng từ việc tôi giết Riverrier Lanze.

"Hãy cẩn thận."

"Ừm..."

Liana đi xuống phòng khách phụ trong bộ quần áo sáng màu.

Liana ngồi trên ghế sofa, ôm đầu gối và thần thờ nhìn về phía trước.

Trong một thời gian, không ai trong chúng tôi có thể nói chuyện.

Không ai mở miệng được.

Đêm khuya, sau khi những giờ im lặng trôi qua, mọi người đều đi ngủ. Trong không gian mà cách đây không lâu, mọi người đã tụ tập trong những bữa tiệc ấm áp và thân tình, chỉ còn lại sự im lặng. Hầu hết bạn bè không thể rời khỏi tòa nhà phụ của Grantz vì họ phải chăm sóc Liana.

Vào một đêm mùa đông lạnh giá, có mưa rơi.

*Fizzle! Crackle!

Cliffman tỉnh giấc vì những âm thanh lạ phát ra từ đâu đó.

Chà, thật ra thì anh chưa ngủ. Anh ở trong trạng thái lang thang giữa giấc ngủ và ý thức.

Cliffman đứng dậy khỏi giường và đi ra hành lang. Anh biết đó là âm thanh của ai.

Từ phòng khách tầng một của khu nhà phụ tối om.

*Fizzle! Crackle!

Liana, người đang ngồi ngây người ở đó, liên tục tạo ra những tia sét giữa không trung.

"Cậu đang làm gì thế?"

Trước những lời của Cliffman, Liana bơ phờ ngẩng đầu lên và lặng lẽ nhìn chăm chăm vào cầu thang nơi Cliffman đang ở.

"Không có gì."

Liana, với vẻ mặt ảm đạm, nói điều này khi cô ấy nhìn xuống.

Như thể Liana de Grantz, người luôn tự tin, hoạt bát và vui tươi, đã biến mất.

Liana ngồi đó, khuôn mặt đầy u ám và thất vọng.

Cliffman thận trọng đi xuống cầu thang.

Rồi anh ngồi đối diện với Liana.

Liana nhìn Cliffman và mỉm cười yếu ớt.

"Cậu phải rất mệt mỏi."

Cliffman thấy nụ cười và lời nói của Liana bị sốc.

Đây không phải là một tình huống dễ cười.

Đó không phải là một tình huống để nói chuyện tử tế, nhưng Liana vẫn mỉm cười trong tình huống khó khăn này.

Cliffman thấy khía cạnh này của Liana không quen thuộc.

Nhưng trong tình huống như vậy, mọi người thường trở nên tử tế hơn, điều mà Cliffman không biết.

Luôn có một ai đó ở bên cô vô điều kiện.

Cô đã không đối xử trân trọng với người đó.

Nghĩ rằng nó sẽ tồn tại mãi mãi, Liana đối xử với họ một cách tùy tiện. Chỉ sau khi người đó ra đi, Liana mới trở nên chân thành với người khác.

Rất tiếc.

Nhận ra rằng không ai có thể vĩnh cửu bên cạnh mình, và Liana không bao giờ có thể vĩnh cửu bên cạnh bất kỳ ai khác.

Liana bắt đầu đối xử với mọi người một cách quý giá.

"Hôm nay, tôi biết ơn tất cả mọi người."

Đó là lý do tại sao Liana trở nên tốt bụng.

Hối tiếc những ngày cô chưa đến.

"..."

"Một lát nữa tôi sẽ về phòng, cậu đừng quá lo lắng."

Cliffman lặng lẽ quan sát Liana, người dường như là một người hoàn toàn khác ngay cả trong giọng nói.

Cliffman, cậu bé, không bao giờ giỏi ăn nói.

Anh khó xử với mọi người. Anh đã hy vọng rằng việc đối phó với cô gái lập dị này sẽ phần nào cải thiện anh, nhưng dường như chẳng đi đến đâu. Anh vẫn khó chịu với mọi người, đặc biệt là các cô gái.

Anh ấy đã không được cải thiện.

Cliffman thậm chí còn không biết cách đối xử bình thường với mọi người chứ đừng nói đến bình thường.

Và bây giờ, Liana không phải là cô ấy thường ngày. Trong tình huống này, Cliffman càng không biết phải nói gì.

Nhưng nó thật kỳ lạ.

Ban đầu, nhìn thẳng vào mặt Liana rất khó.

Khi ai đó nhìn chăm chăm vào mình, Cliffman sẽ đổ mồ hôi một cách lo lắng và tuyệt vọng tránh ánh mắt của họ. Liana, đặc biệt, nhìn chăm chăm và Cliffman thấy không thể chịu nổi. Nếu anh lảng tránh ánh mắt của cô, cô sẽ mắng anh vì liên tục lảng tránh ánh mắt của cô và yêu cầu anh nhìn cô đúng cách.

Cliffman không biết tại sao điều đó lại khó khăn, nhưng khi Liana nhìn anh chăm chăm, anh có cảm giác như ai đó đang bóp chặt trái tim mình, và nó rất đau.

Nhưng bây giờ.

Cliffman nhìn Liana, nhưng cô không thể nhìn lại anh ta.

Nhìn cô ấy không khó xử.

Trong tình huống này, anh không biết phải nói gì.

Cliffman thậm chí còn không biết làm thế nào để hành động bình thường, chứ đừng nói đến việc an ủi.

Tuy nhiên.

Chỉ vì anh không biết, không có nghĩa là anh không thể làm gì.

Ngay cả khi bản thân không thể nói, anh ấy có thể thử.

Cliffman có thể làm điều gì đó để trở nên bình thường, và anh ấy có thể làm điều gì đó để mang lại sự thoải mái.

Cliffman chỉ không biết liệu nỗ lực này sẽ thành công hay thất bại.

Ngay bây giờ, Cliffman nói.

“Liana.”

“...Hửm?”

“Cậu có... muốn uống không?”

Cliffman muốn an ủi Liana de Grantz.

Liana nhìn Cliffman với đôi mắt mở to ngạc nhiên, như thể cô không ngờ tới câu hỏi đó.

“ ... ”

Uống rượu trong tình huống này.

Bằng cách nào đó, có vẻ như không đúng lúc, nhưng Liana vẫn nhìn chăm chăm vào Cliffman.

Đôi mắt anh mở to, gần như đến mức khó chịu, khi Cliffman nhìn cô. Cố gắng không trốn tránh cô ấy, làm điều gì đó, bất cứ điều gì, chỉ trong lúc này. Có lẽ, khi Liana nhìn vào đôi mắt của cậu bé, tràn đầy lòng can đảm lớn nhất mà cậu từng thể hiện trong đời, điều gì đó có thể thay đổi.

"Cũng được, nghe có vẻ tốt."

Liana cười nhạt.

Trong đêm khuya, một chàng trai và một cô gái đang uống rượu với nhau.

Không có món khai vị nào đi kèm với rượu whisky mạnh.

Cô gái mắt cha đang uống rượu.

Chàng trai muốn an ủi cô cũng uống. Đó là một đêm mà lẽ ra nên uống đủ để quên đi, vì có những lúc người ta thà chết lặng và để nó qua đi.

Không có nhiều cuộc trò chuyện diễn ra.

Với mỗi ngụm whisky, Liana lại liếc nhìn ra cửa sổ của khu nhà phụ.

Ngôi nhà chính có thể nhìn thấy qua ô cửa sổ lấm tấm mưa.

Cliffman không hỏi Liana đang nghĩ gì. Anh chỉ đơn giản là uống, theo nhịp của Liana, từng chút một.

"Cha tôi đã bỏ trốn để kết hôn với một thường dân mà ông ấy gặp ở Temple."

"Thật sao?"

Cliffman bình tĩnh lắng nghe câu chuyện. Cậu ấy không hề nói lấp hay tỏ ra bất kỳ dấu hiệu khó chịu nào.

Liana tiếp tục, cắn khước môi để không cười toe toét.

"Ừ. Kế hoạch thất bại, và ông ta bị bắt. Nhưng nếu nó thành công, tôi đã không được sinh ra."

"Tôi hiểu rồi."

"Cả cha và mẹ tôi đều không bao giờ nói về người phụ nữ đó. Đối với họ, cô ấy chỉ là một sai lầm trong cuộc đời họ. Tôi tự hỏi liệu cô ấy đã chết hay đang sống một cuộc sống bình thường."

Liana nhấp một ngụm whisky nữa.

"Sau khi bị bắt, cha tôi bị gia đình ép cưới. Họ phải nhanh chóng kết hôn với ông ấy vì vụ bê bối. Họ không tìm được người ưng ý nên đã cưới mẹ tôi,

một quý tộc không có gì ngoài một danh hiệu trống rỗng và không có lãnh thổ. Con gái thứ hai của Bá tước Ilayon."

Mặc dù đó là một câu chuyện nổi tiếng trong giới quý tộc, nhưng Cliffman không phải là một quý tộc. Vì vậy, anh ta không thể biết về những chi tiết đáng hổ thẹn của gia tộc mà Liana đang nói đến.

Tuy nhiên, Cliffman đã lắng nghe trong im lặng.

"Mẹ muốn yêu cha, nhưng ông không thể yêu bà. Và, tất nhiên, bà cũng không thể yêu ông. Cuộc hôn nhân của họ đã lung lay ngay từ đầu."

"Tôi là chất keo gắn kết cuộc hôn nhân không ổn định của họ với nhau. Tôi thậm chí không biết mình được sinh ra như thế nào. Dù sao thì tôi cũng được sinh ra. Tôi sẽ không nói mình là một con cừu hiến tế, nhưng bất cứ khi nào họ có một cuộc chiến lớn, họ sẽ nói về tôi. 'Vì lợi ích của Liana. Vì con bé.' Cả cha và mẹ tôi đều nói vậy. Bất cứ khi nào họ phải đưa ra một quyết định cực đoan, họ sẽ nói với tôi rằng 'Vây, sẽ làm gì khi Liana ở đây?'

"Tôi đã chán ngấy với nó."

"Họ có nghĩ rằng tôi là thành tựu duy nhất còn lại trong cuộc sống của họ?"

Liana nốc cạn ly whisky.

"Dù sao đi nữa, tôi ghét cả mẹ và cha tôi. Tôi ghét bà vì đã can thiệp vào cuộc sống của tôi, và tôi ghét cha tôi vì dường như cho tôi tự do nhưng lại trắng trợn mong tôi sống cuộc sống mà ông ấy không thể. Suy cho cùng, nếu Cha đã đối xử tốt với mẹ ngay từ đầu, bà sẽ không trở nên độc ác như vậy."

"Mẹ rõ ràng là một vấn đề, nhưng cha giả vờ không phải là vấn đề trong khi thực tế, ông mới là vấn đề lớn nhất."

"Đó là lý do tại sao tôi ghét cả mẹ và cha mình. Tôi thực sự nghĩ rằng mình ghét họ."

Liana rót rượu whisky vào ly, rồi lặng lẽ xoay nó xung quanh.

"Nhưng, tôi nghĩ rằng tôi thích cha tôi nhiều hơn mình nghĩ."

Cô đã từng nghĩ mình không thích ông

Là sự tiếc nuối ủa về khi cô không còn được gặp ông nữa.

Sự ân hận và tội lỗi ủa về vì điều cuối cùng cô nói sẽ là lời cuối cùng ông được nghe từ cô.

"Tôi thực sự là một con nhóc, giống như các cậu đã nói."

Liana đang khóc, mắt mở to.

"Tôi hối hận... về mọi thứ rất nhiều..."

Đặt ly xuống, cô không uống mà chỉ thần thờ nhìn ly mà khóc. Cliffman im lặng nhìn cô.

"Tại sao? Tại sao Ma vương phải làm điều đó? Tại sao lại như vậy? Tại sao lại phải như vậy? Tại sao cha tôi phải chết? Ông ấy có thể không phải là một người chồng tuyệt vời, nhưng tôi nghĩ ông ấy là một người cha tốt đối với tôi. Ngay cả khi ông ấy không yêu mẹ tôi, tôi nghĩ ông ấy yêu tôi. Tôi nghĩ ít nhất ông ấy cũng yêu tôi nhiều như vậy. Tôi nghĩ đó là cái có để hợp lý hóa cuộc hôn nhân không hạnh phúc. Vì vậy... uhhh... hức... và... ông ấy là một người tốt, cha tôi. Ông ấy tốt với mọi người và không làm điều gì xấu cả. Ông ấy là một... người tốt..."

Cliffman lặng lẽ nhìn Liana khi cô ấy khóc nức nở. Công tước Grantz là một người tốt ở bên ngoài. Ông ấy có thể không phải là một người chồng hay một người cha tuyệt vời, nhưng ông ấy cũng không phải là một người cha tồi.

Liana nói về cha cô ở thế giới nơi ông đã biến mất.

Những gì đã mất không thể lấy lại được.

Vì vậy, người ta chỉ có thể hy vọng vào một cái gì đó khác.

Không chấp nhận được tại sao cô phải mất ông, Liana nghĩ về những lý do khiến mình phải mất ông.

"Bởi vì tôi... Tôi là một người sử dụng [sức mạnh siêu nhiên]... Tôi có thể trả thù được không? Tôi có thể chiến đấu không? Tôi tự hỏi sức mạnh của mình mạnh đến mức nào. Tôi tự hỏi liệu tôi có thể làm được không. Tôi tò mò..."

—Sự trả thù.

Những đêm không ngủ.

Liana tưởng tượng ra sự trả thù mơ hồ của mình, bắn tia lửa vào không trung.

Bởi vì Liana là một người sử dụng [sức mạnh siêu nhiên].

Lời nói không thể rút lại, thời gian cũng không thể quay ngược lại.

Nhưng có thể mơ về việc trả thù Ma vương đã bắt cha cô đi.

Liana bàng hoàng ngồi một mình, kiểm tra tài năng của mình. Cô ấy là một người sử dụng [sức mạnh siêu nhiên], và [sức mạnh siêu nhiên] là rất hiếm.

Ma vương đúng là một cái tên vĩ đại.

Ngay cả cái tên Công tước Grantz cũng quá nhỏ bé trước cái tên Ma Vương.

Như vậy, chẳng phải nàng sẽ bị chà đạp không thương tiếc hay sao?

Liana tự hỏi liệu cô có thể đứng vững trước cái danh khổng lồ đó, Ma vương, trong một đêm mưa mùa đông hay không.

Mặc dù Liana là một người sử dụng [sức mạnh siêu nhiên] mạnh mẽ có thể điều khiển [Lôi Động], nhưng cô ấy không biết Ma vương sẽ mạnh đến mức nào.

Vì vậy, Liana thấy mình chiến đấu với Ma vương, giữa sự tuyệt vọng, hối hận và trả thù.

Khi Cliffman nhìn Liana như vậy, anh khẽ nói.

"Tôi sẽ giúp cậu."

"...Huh?"

"Tôi sẽ giúp cậu. Tôi sẽ làm thế."

Trước lời nói của Cliffman, Liana mở to đôi mắt đắm lệ nhìn chăm chăm vào Cliffman.

Cả hai đều là sự tồn tại nhỏ bé.

Đối mặt với cái danh khổng lồ đó cùng nhau sẽ không tạo ra nhiều khác biệt.

"Nếu chúng ta làm cùng nhau, nó sẽ bớt khó khăn hơn một chút."

Đó không phải là những từ sẽ dễ dàng hơn, mà là một chút ít khó khăn hơn.

Câu nói đó thực tế đến lạ lùng.

Kỳ lạ thực tế vì nó.

Sự chân thành của Cliffman được cảm nhận sâu sắc trong lời nói của anh ấy.

Chúng không chỉ là những từ trống rỗng.

Nếu Cliffman mạo hiểm mạng sống của mình trong nhiệm vụ khó khăn là giết Ma vương cùng với Liana, điều đó sẽ khiến thử thách đó bớt khó khăn hơn một chút. Sự chân thành của anh ấy có thể cảm nhận được.

"Tại sao cậu...?"

Liana có thể mạo hiểm mạng sống của mình, nhưng tại sao Cliffman lại phải mạo hiểm?

Đáp lại câu hỏi của cô, Cliffman uống cạn ly whisky của mình và thở ra một hơi như lửa đốt.

"Chúng ta là bạn bè."

Đó là lần đầu tiên từ đó phát ra từ miệng của Cliffman.

Trước những lời đó, Liana nhìn chăm chăm vào Cliffman với vẻ mặt hoang mang, không biết phải phản ứng thế nào.

Liana nhìn Cliffman, dường như không nói nên lời, và cuối cùng nở một nụ cười yếu ớt.

"Phải có một cái gì đó mạnh mẽ hơn để nói khác hơn thế."

"..."

"Tuy nhiên, cậu đã trưởng thành rất nhiều để nói nhiều như vậy."

Những từ mạnh mẽ hơn "bạn bè". Lúc đó, mặt Cliffman đỏ bừng.

"Cảm ơn."

Khi Cliffman nốc cạn ly rượu whisky của mình trong một hơi, Liana cũng uống cạn phần rượu còn lại trong ly của cô ấy.

Và sau đó,

*Glugglugglug

Cô làm đổ chỗ rượu whisky đắt tiền còn lại xuống đất.

Mặc dù mắt của Liana đỏ và sưng lên vì lau nước mắt, nhưng không còn giọt nước mắt nào để rơi nữa.

"Chắc một thời gian nữa mình sẽ không uống được."

Mãi cho đến khi Ma Vương chết.

Liana nói thế với một nụ cười mệt mỏi.

Tang lễ đã kết thúc, và tất cả chúng tôi trở về Temple.

Liana cũng trở lại Temple.

Cô ấy vẫn chưa lấy lại được năng lượng của mình.

Tuy nhiên.

-Hả...

-Mệt thì nghỉ đi.

-Không, tôi muốn làm nhiều hơn nữa.

-Không, nghỉ đi. Cậu sẽ chỉ làm tổn thương chính mình nếu thúc đẩy bản thân quá nhiều.

-Một chút nữa, một chút nữa...

-Tôi biết rõ hơn. Nghỉ ngơi đi.

-Ờ...? Ờ. Được rồi... tôi sẽ nghỉ ngơi.

Liana bắt đầu tập luyện lúc bình minh.

Tôi và Ellen quan sát từ xa khi Liana và Cliffman chạy cùng nhau.

[Sức mạnh thể chất] là một điều kiện chỉ có thể có lợi. Nói một cách chính xác, Liana đã thiếu sót trong lĩnh vực đó. Cô ấy không thể so sánh với các chuyên gia cận chiến được đào tạo bài bản, thậm chí không thể so sánh với Charlotte.

Liana chưa bao giờ đặc biệt nhiệt tình.

Cô ấy sở hữu [sức mạnh siêu nhiên] mạnh mẽ, tự phát triển và thế là đủ với cô ấy.

Gia tộc giàu có của cô ấy có nghĩa là cô ấy không phải lo lắng về cuộc sống sau khi tốt nghiệp.

Mối quan tâm chính của cô ấy là vui chơi, coi mọi thứ là dễ dàng, và cô ấy đã thất vọng về chúng tôi vì mới đây đã quá chăm chỉ.

—Liana de Grantz đó đã biến mất.

-Hà...Hà...

-Coi chừng tuyệt đấy.

-Vâng.

Với quyết tâm chết người trong mắt, Liana nghiêng
răng và đuổi theo Cliffman, người mà bình thường
cô không thể đuổi kịp.

Cliffman đã từng phải vật lộn với các tương tác xã
hội, bị Liana cưỡng bức để cố gắng khắc phục
tình trạng khó xử của mình.

Giờ đây, có vẻ như Cliffman không còn nói lắp hay
cảm thấy xấu hổ khi đối phó với Liana nữa.

Thay vào đó, Cliffman hiện đang dạy Liana điều gì
đó.

Mục tiêu chung của họ đã xóa đi sự nhút nhát của
Cliffman và sự thiếu chân thành của Liana.

Các vấn đề mãn tính của họ đã biến mất.

Thông qua cái chết của ai đó.

Thông qua việc theo đuổi báo thù.

Tôi và Ellen quan sát Liana, người đang nghiêng
răng đuổi theo Cliffman trong mùa đông lạnh giá,
đỏ mề hôi hột.

“Anh đã nghĩ Ma Vương sẽ là một mối quan tâm
xa vời,” tôi nói.

Ellen nhìn tôi.

—Quán quân Towan.

Và chủ nhân của hai thánh tích.

Có vẻ như Ellen nghĩ rằng câu chuyện sẽ phù hợp
với cả hai chúng tôi.

Ma Vương, đối với đa số mọi người, chẳng hơn gì một biểu tượng của sự sợ hãi, không phải là thứ họ sẽ trải qua trực tiếp hoặc có bất kỳ tác động nào đến cuộc sống của họ.

Tuy nhiên, Công tước Grantz đã chết dưới tay Ma vương.

Ai đó gần gũi với họ đã trực tiếp trải qua nỗi buồn và đau đớn do hành động của Ma vương, và họ đã thay đổi vì điều đó.

"Reinhardt."

"Vâng?"

"Em đang tức giận."

Ánh mắt của Ellen dao động.

Liệu cô ấy có thể không còn phủ nhận rằng Ma vương thực sự là một sinh vật xấu xa? Tình hình có khó chấp nhận không?

Có vẻ như Ellen đang phản nộ Ma vương vì đã hủy hoại mạng sống của cha người bạn mình.

Sự tức giận của họ có thể khác nhau về bản chất, nhưng...

"Anh cũng vậy."

Người tức giận nhất chỉ có thể là tôi.

"Đi nào."

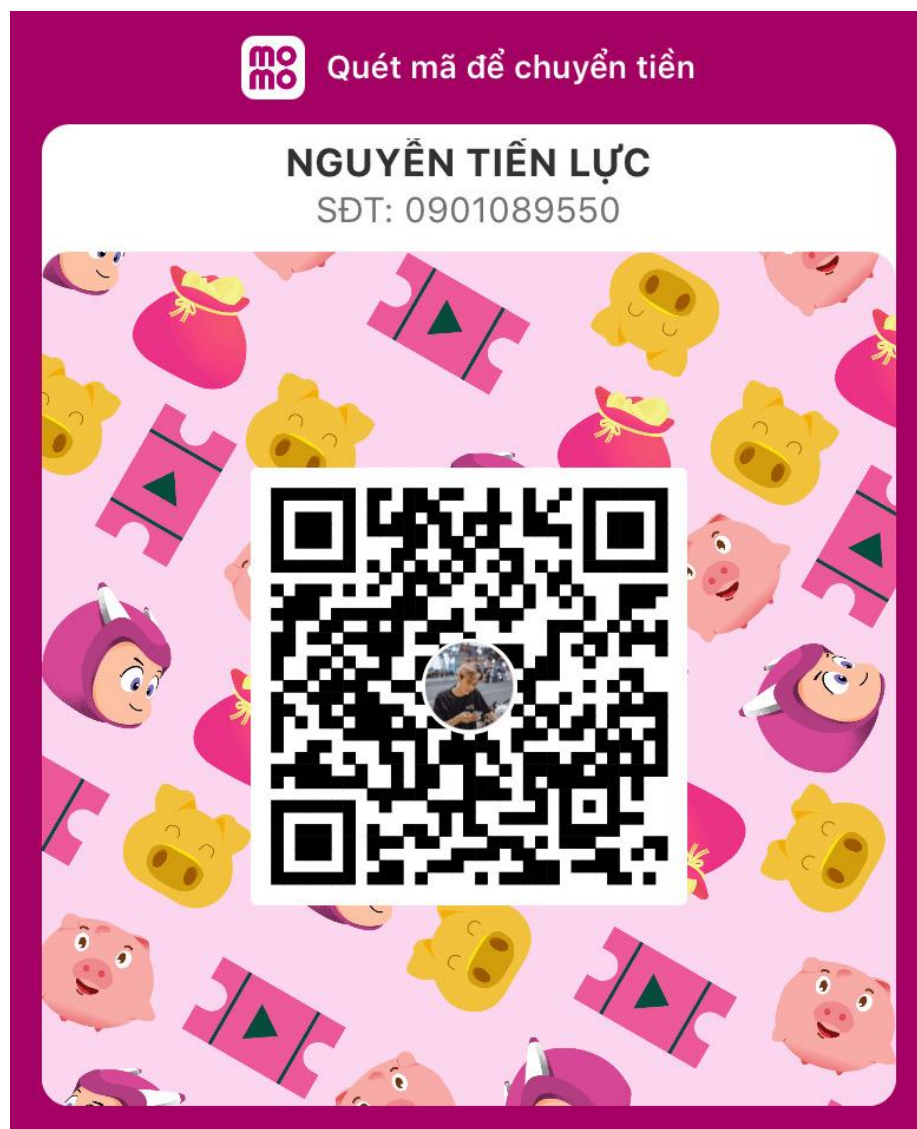
"Được rồi."

Cùng nhau, chúng tôi chạy.

Ngay cả khi gốc rễ của sự tức giận và mục tiêu thực sự của sự trả thù của chúng tôi là khác nhau. Chúng tôi đã xây dựng những ngày của chúng tôi với nhau.

Chạy bên cạnh nhau, cho đến khi một cái gì đó bắt đầu vào cuối cuộc sống hàng ngày của chúng tôi.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Thanks For Reading